

RMK. I.

309

RMK. I.

310

AZ IGAZ JAMBOR
ÉS TEOKELLETES BARATSAGROL

VALÓ ÉNEK

1899.

Országos Széchényi Könyvtár

PALE

309. 310.

Teljes.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

RMK I

309 és 310

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

AZ IGAZ, IAMBOR

ES TEOKELLETES BARAT

SAGROL VALÓ ÉNEC, MELY

NAGY HASZNA, EREYEE S BEOCZV.

leti légyen annac, mind Isten, és Em-

berec előt: minden igaz barátág

berető Embereknek tanusa-

gokra berzettetet.

Autore Anagrammatismo

AMANS DEI ANIMO.

Maamti Simon. Chirini Janos.

Ad Notam Historiæ Alexandri Magni, &c.

PETRARCHA.

Verus amicitie cultor pretiosior auro est

Et gemmis, sed enim dic mihi ubi inueniam?

COLOSVARAT,

Heltáj Gáspár Műhelyében.

A. D. M. D. XCIX.

AMICITIA

AM. N. MUZEUM
KÖNYVTÁRÁBÓL

HORVÁTH
ISTVÁN
KÖNYVTÁRÁBÓL

ÆSTAS

HIEM

FORTVNA

PROPE

CRÆSVS

PROCV

OC szép dolgot vadnác nekűnc meg
írűán,

Históriákban szépen be bémlaluán,
Tanulsgul nekűnc azoc adatuán,
Es példaul versekben be foglalaluán,

+ Régi időben, mert sokan voltanac,
Kic az Emberi nemzetről irtanac,
Eletekről, iságokrol foltanac,
Eo dolgokról loc iót magyaráztanac.

Mindenféle teremtet állat felet,
Hogy főueb legyen az emberi nemzet,
Erről az írásban nagy emlékezet
Vagyon, kít íoltud az fent gyűlekezet.

Soloc azért mostan csak rövideden,
Emberec közt az dicziret mi legyen,
Ez statura kít meg magyaráz szépen,
Minden voltát le formállyá ékesen.

Mindenféle bölczekis ezen eggyeznec,
Írásokban feienként eggyet vélne,
Az atyafiúsignac mi voltáról
Kic irtanac, és az fent barátságáról.

Ez Világban hogy ninczen seb ékesség,
Emberi nemzet közt nagyob erősség,
Minden módon el gondolt gyönyörűség,
Böczületesb dicziretesb eggyesség.

Mint az igaz feretet és barátság,
Melyben ninczen semmi gonosz álnakság,
Seregetből, főimazot ió társaság,
Nem hafonybol talált atyafiúság.

De keuesen most ez időben vadnac,
Kic helt adnana az bent barátisgnac,
Es ritkán most oly emberek ismadnac,
Kic köuetnec példait ez irádnac.

Melyről bővebben ez Versec végében,
Soloc minden módon, de legelsőben,
Lassuc mit érczinc ez nagy liaturarol,
Es mezítelen boitos ember képről.

Ez ember nec neue AMICITIA,
Mellyet köuet az ki lstenec Fia,
Ez Világi hamis Philosophia
Nem hordoz semmi gonoz fantasia.

Rendnélkül valo haya neki boytos,
Jeleni azzal hogy dalázatos,
Sintén azonképpen ki barátisgos,
Együgyű, ímbor, és nem álnakisgos.

Karyaik it felé vadnac tery. f. ue,
Es keuesse hogy lé vadnac ere. f. ue,
Aftiegyzi, vagyon engedelmeslégbe,
Es barátياهو to így kezeibe.

Iob karyánál vagyon az nagy Fortuna
Irua, kinec lába alat egy alma,
Aftieienti kinec hogy ha barátia,
Gazdag és őret semminec alitia.

Az Berenczénec feletté ne hídgyn,
Mert nem tudgya mely áthatatlan legyn,
Mely bizontalan az almán állni,
Azonképpen az Berenczénec hínni.

Gyakran fíepen mutogartya ömagát,
De hamar meg ielenti álnakisgát,
Czak ideig közli nagy gazdagisgát,
Emberekkel kic nem látyác vakisgát.

Cræſus Király régen vala oly gazdag,
Kíncei Maioryában vala focaſtag,
Erős vitéz haralmas és oly vaſtag,
Kíncei nem írhat vala foc erős tag.
Igen el híve magát haralmában,
Búcskődéc minden el ez Világban,
Magát réſelíte foc Királyſágban,
Telhetetlenkedéc birodalmában.

Ez Világon mindennél ſerenczésbnee
Vélé magát bodogbnac és erősbnec,
Egy tudós ember, kíncei neue Solon,
Prophetála neki ilyen modon.

Cræſe Király, monda neki az Doctor,
Az ſerenczésnek ne hídigy, mert oly mint or,
Magadat múnál bodogbnac ſe véllýed,
Mert holodign m tudod hól leſ helyyed.

Czak ſemmit ő ez ſimborral gondola,
Mindeneket kedue ſerenci rongála,
Perſiai Királlyal ſemben állá,
Esoknélkül O. ſágában koborla.

Láſd az ſerenci az ſerenczei neki
Erdeme ſerenci méltán mint fizete,
Az ki ded ſeyedelemnee ereie
Cræſus népén nem ſána veſſenie.

Cræſus foc ſámo népe meg veretéc,
Kedues Hadnagya neki meg öletéc,
Király őmagais fogſágban eléc,
Soc ideigleni ömlőzden tartatéc.

Eſt az Perſiai Király végtére,
Gondola hogy lenne előmentére,
Haragytfordira ellenſégére,
Az ki őt buſította vénélegére.

Cræfust Kírály fogházbol ki hozata,
Törvény szerént őiet igen kénza a,
Az Tűzre Hoherral el ki boczta,
Es alatta az foc fű meg gyutata,

Az tűz immár meg gyuladot alatta,
Nagy fel fonal az bölcz Solont kiáltja,
Solon szerelmes Attyám ő afit mongya,
Bölcs mondásidat ha fogatam volna,

Vaiba kegyesen en te mondásidra
Gondot viseltem volna, mind magamra
Nagy vétkeim nem vittéc volna arra
Kit fenuedec méltán most az nagy kénra.

Sola ismet nagy fel fonal mindennec,
Hogy minnyájan rolla példát vennénec,
Az nagy szerenczénec és ne hinnénec,
Mert minnyájan mint ő maga vesznénec.

Az Szerenczét mongyác oly romlandonac,
Mint az szép dueget rosz állandonac,
Kit mihelt ér az Nap fény, szépen fénléc,
Vgyan azon fényességben el romléc.

Ki ki mind azért nagy gazdagságában,
Ne bizzéc felettébb Vraságában,
Mert mint maradhason álapattyában,
Bizontalan minden az ő dolgában.

Cræfustis nem hitre volna ily vesztéc,
Szerenczeiénec ily rosz előmenetéc,
Ki miat sokszor fűrafta elmeiét,
Nem gondola hogy így érnele végét.

Hogy penig Tüdeiét Mayát és Lepit
Ez mezitelen ember testét s béli
Láthatyác fűvet s teste belső rést,
Meg mondom nektec aual mit íclent it.

Telenti kicőmbor attyafiafoc,
Tőkélletes igaz barátságofoc,
Isten szerént való társaságofoc,
Nem fel fuualkodorálnakiágofoc.

Magoc belső és mind külső titkait,
Nem fedezic, egymássalők aſti közlic,
Esha mi nyauallyáioc találkozić,
Szeretettel egymással aſti ſenuedic,

Egymást kicőzin dologban meg nem fedzic,
Méliarlan ſemmiképpen ſem itülic,
Belső, külső képpen egymást ſeretic,
Kicődzt az iő barátság találattic,

Az Mőy in ilirua vagyon az ſép Nyár,
Kiben minden fa és fű gyümölczet vár,
Az lepínél irua néuel az nagy Tél,
Kiben minden állat nehezebben él.

Ielenti az iőmbor attyafiafoc,
Kic egymással tarttyác barátságokat,
Télben, Nyárban, Hében, Hoban, hidegben,
Kéſſec ſolgálni egymásnac mindenben.

Iob lipánál vagyon iua egy ige,
Ki Magyarul annyit teſſen mint meſſſe,
Az ballábanális vagyon egy ige,
Ki Magyarol annyit teſſen mint közel.

Ielenti aſti, hogy az iőmbor Kereſtyén,
Egymás ſeretic mindenkort oliyarén,
Mind meſſſe és közel való létében,
Baráttját nem felelti életében.

Tánuul létében aſti meg emlit,
Közel való létében ſem felelti,
Gonofi akaróſát annac meg feddi,
Es minden ügyét egyaránt ſenuedi.

Imiol érted Keresztényén az barátság,
Milegyen az igaz atyahuság,
Szeretéből vagyon az io társaság,
Nem hasonból, mint köueric mostanság.

Mostan penig, hogyha oly io akaród
Vagyon, szeretetből ki barátságod
Keuánnya neked auyahuságod,
Nagyra tartod felette méltóságod,

Szeretetből ha fegény hozzád folyamie,
Siklégében te hozzád ragazkodie,
Mint egy lőphoz reád tárazkodie,
Esha mint io akaróához bizie,

Heában előtte ő sürgölődie,
Süved semmit raia nem esedezie,
Mert barátságod visfontag nem hízie,
Hasonloban tölled mint keuántarie.

Sínből velle ha te mit czelek lőből,
Felette igen előtte sabodol,
Bő befédde előtte ugy veszőből,
El hitetuen velle, több nincz eskőlől.

Mert ha bőuen volna pénz erfényében,
Neked nagy keduet találna életében,
Gyönyörködne oly nagy io híségében,
Igy te is baráttya lennél mindenben.

De hogy az ferencze nem mindennec egy,
Kinec jóval kinec gonoszal elegy,
Miért hogy fegénből nagy távol kerül,
Ezokért veset az ayto megét il.

Ezé az szeretet hogy ha fegénnyel
Mit czelekkel muratod magad miuel,
Aft keuánod minden tehetőséguel,
Te io teted meghaladgya mindennel,

Ha elődben megyen magát mutattya,
Noha nem tudod mi ákarattya,
Gondolod magad mint vonháid meg tölle,
Sándekozol mint buhas el előlle.

Erről vagyon az kép magyarázattya,
Az ki ímbor és lsten nec magzattya,
Barátságát nem hásonybol az tarttja,
Szeretéből ionkáb ást mutogatya.

Mert az ímbor barátságna gyűmölcsze,
Jo czelekedet ki ki mind meg ércze,
S Alamisna mint lsten nec fent Kőnyue
Tarttja, kiben fociók vadnac igirue.

Meg hűlt bizony immár az jó barátság,
Nem kel senkíne az attyafiuság,
S innyad lsten ez mely igen nagy vakság,
Mert bé fogot mindent az nagy álnakág.

Most olyat enoc immár az ember ec,
Nagy fel fuvalkodua imígy befél nec,
Barátom Erfényem és attyám fia,
Csak ne legyen pénzem nec semmi heia.

Betegségemben barátom az nagy kéncz,
Nyauallyámban édes pénzem rám tekincz,
Mert nekem egyéb barátom sehul nincz,
Hozzád en ugy ragazkodom mint killíncz.

Oh fegény balgatag te ást nem tudod,
Valamit bír fi hogy mindent it kel hadnod,
It kel hadnod hidgyed gazdag Mammonod,
Az mikor el tellyesedic haláloed.

Ruházatra jó vagy és az pompára,
Igyeközeted csak nagy tizifiaságra,
Vgy lépdegeles mint egy iratos Páva,
Mendegelles mint ha volnál kornyodozua.

Lám ruházatot, sőt kinczet ferezni,
Házatis igyekezel építeni,
Mellyet sokra csak kevesse maradni,
Es igen rövid ideig tartani.

Miért hát nem igyekezel ferezni
Barátot az köbölts teremteni,
Mely holtod után sokot meg maradni,
Sokta híred neved ki terefteni.

Hidgyéd hogy az barátság életednec,
Es fedele minden tisztességdnec,
Meg maradája is híred nevednec,
Meg nyeresé örök áduességednec.

Valyon hány dologért is ez világ
Iarunc, kelinc, keresinc minden módon
Elinc, smunkálkodunc házunkban itthon,
Vagyon nékem nagy czudám már ez dolgon.

Elyinc ez Világ azért két okért,
Első az áduesség meg nyereséért,
Másic holtunc után dicziretünkért,
Eordcké valo is hírcinc nevénekért.

Miért hát hogy nem hányod meg magadban,
Es nem foglalod be gondolatidban,
Honnét nyerhesd áduességed életedben,
Kinec vehesd hasznát oifen Mennyegeben.

Nemde az fent Könyw neked állt mongyae,
Minden ki is czelekösic az lstené,
Igazan hisz lsten ez életben,
Paranczolatyát követi mindenben.

Szegény felebaráttyát meg nem veti,
Egy vétekért, kettőért sem gyűlöli,
Előmenetelre őtet segíti,
Es lstenec dicziretűre inti.

Attyafiat szeretni mint ömagat,
Iő barátját tarttya mint gazdaglágát,
Segítségül véle közli mai háját,
Es ki nem kimilli tőlle saíattyát.
Minden ember est Keresztyénnek vallya,
Es örök híret neuét magafiallya,
Valaki ez tanusígot meg tarttya,
Kiből ő nagy üduességét talállya.

Innet fármazic te iő hired neued,
Igaz hittel találod üduességed,
Es iő czelekedettel te aít nyered,
Alamísnánakis iuralmát vehed.

Más néuel est hiyác sent Barátíagnac,
Attyafi szeretetnec jámboríagnac,
Kiben ninczen helye az rauazíagnac,
Nem adatic helye az nagy álnakíagnac.

Miként befél enec mostis némellyec,
Rauazíggal kic fedezic elmeiec,
Házat, Hídat, ugy mond Kőfalt építec,
Mert csak ez áliai örök iő hirt nyerec.

Mert akar mely emberen én iő tétém
Meg mutatodgyéc iő czelekedetem,
Csak heában véllec en aít miuelem,
Mert nem sockáig tart emlekezetem.

Ezec nagy hamaríggal mind el halnac,
Es iő térím véllec egyút el mulnac,
Emlekezetben semmit sem forognac,
Hóltoc után ezec mind el óltodnac,

De imígy ha ki láttya neuem falon,
Es fel írot szimmerem az rakáson,
Mellette az Eftendőketis fámon,
Nem tőrheti hogy érte iőt ne mongyon.

Te balgatag innét látzic mi voltod,
Mert földüénféged ezzel it titkolod,
Hidgyed ígyis meg czal te gondolatod,
Mert semmi leßen erről te iutalmod.

Vallyon az kő's fa épületnec nyelue
Vagyoné, kiben lakozzéc oly elme,
Istenét te éretted hogy tiffeliye,
Ki által üduellégedet meg nyerye.

Noha meg hal nagy ékes böczületben,
Hadgya híred neued ki teryedésben,
Felebaráttya közt nagy dicziretben,
Előb előb adgya emlékezetben.

Más felől litten ötet meg halgatuán,
Kíért ő Fellegét nagy kedw találúán,
Embereckel ió híred meg tartattya,
Es teneked ő fent Országát adgya.

Imigy fel áratod neued az falra,
El ió egy nagy zápor eső, el mossa,
Egy árokban víffl, foc felé ossya,
Es csak az Békákat azzal bizlallya,

Faloc régileg miat el omolnac,
Es épületec Földre le borulnac,
Czinálmányid sokára el bomolnac,
Tiffellégeddel keuellté tobzodnac,

El ió az ora, történic halálod,
Az fekete Földben leßen lakásod,
Tested leßen Nyíueknec Palotásoc,
Es Kigyoc Bekálnac kedres állásoc.

De kérlec hova leßen így te neued,
Böczületben ki forgattya ió réted?
Io voltodért kiczoda áld meg réged?
Holtod után ió ki keuánnyon neked?

Holot életedben megfogtad magad,
Iő tétedet mindenektől meg vontad,
Csak testedet mindenképpen hizlaltad,
Mod nélkül kőuerted tobzodásodat.

Ez leſen főſuénſéged nec iutalma,
Marhád máſra marad ki nagy tobzodua,
El belőlle felettébb iékozolua,
Agéb kerelté, nagy vigan aſt mongya.

Eſtis utánna veti nagy vigadua,
Roſſſul éle belőlle és morogua,
Az agéb ő barátyától meg vonta,
Esmarhayát ſegényektől meg fogta.

De en más képpen élec már belőlle,
Barátímtol nem leſen az kímilue,
Vigan lakom, iſom az míg tart benne,
Nincz ſemmi áldása mert roſt kerelté.

Ez nekem feletre igen nagy czodám,
Rítkán mert oly gazdag embert en láttám,
Kinec gyűrtöt marhaia holra után
Harmad izig lőt volna maradásban.

Ez az oka az mint iő úgy el megyen,
Fáratlágat kereltéc aſt keményen,
Es őſſue koporgattác aſt főſuénnyen,
Nemis könnyőrlítec ſemmi ſegényen.

Hanem éltec mint Beka az mély Földben,
Meg rakottac, nem fért tőſ az tömlőben,
Máſra irigykettéc elő memekben,
Meg fogtác őket iő ſerenczeieken.

Iſten az oly embert igen utálja,
Kí miat leſen kárhozatnac Fia,
Teſtét Kénköves Tó vize hizlallja,
Es őrdöcké Pokol kinnya találja.

AZ KET MVSAC, MINERVA ÉS PALLAS EGYMASSAL VETE-

ködnec, ez mostani Világ állapotja, és az ió
berencze felől, végre Minerua meg győ-
zettetic, és Pallast Barátságának fo-
gadgya: Minden gyámoltala-
noknac vigasztalásokra i-
rattatot ugyan ezen

Autor által.

Chami János írá. Kol.

MINERVA.

Agyoc nagy örömben, hogy en tífessé-
ges fő nemzeiből fármaztam, Gazdag,
erős, iffiu, ékes, tekintetes, nem segény-
ből támattam, Vagyoc bőczálciben,
mindeneckeduében, bizonyoson kit láttam.

Élem azért oly nagy keduem szerint vígan miron
ít ez Világot, Bőuelköduén mindē ioual, gazdagfíggal,
vőttem nagy bátorfígot, Követek mindenkor hozzám
hásonlóckal Világi Barátfígot.

Ezen kiutális en kűiső barárimmal, és soc fő társfíggal
Bőuelködem és véllec űdöm mulatom, soc fēle nya-
ialfíggal, Kikkel egyűt gyönyörkűttettyűc magunc soc
fēp zengő Musikákkal.

Czak ezudáalom bizony, hogy ki tud bānkodni, s űa-
morufíggban lenni, Rollam példát vėuén fogyarkozás
nėlkűl, nem tudé vígan élni, Így az űomorkodást és az
fősuénfēget nem kellene követni.

PAL

PALLAS.

Im jól értem fődobol feredelmes barátom és te indulatodból, Vig kedved termeted, fépléged, bátorságod volnának foc ródból, Soc attyafiat, barátot ferzettél te, csak nagy gazdagsgodból.

Igen könnyű neked míg leßen ferenczéd, lehet nagy elmented, De mihelt meg fordul és tölled ál táuul, bánatra jut vig kedved, Barátid társaid kikkel mulatoztál, csak neveté bús lelked.

Nagy táuul kerülne, vyal mutogatnac, idegen féggel lefnec, Egymás közt nevetuén, és téged czufoluan semmit ők nem fedeznec, ló tétedért azoc nem ismerne és fégenyec közzé rendelnec.

Rollam mert ez példát úgy mint rástam eset dolgot neked en mondom, Nekem is míg virágzik vala ferenczém, követé foc barátom, De mihelt meg fordula en elmentem, roffsa lón allapatom.

MINERVA.

Czudálom mit mondas, elmenélkál beffélő, és oly gondolatlanul, Nem tudodé te afe, hogy ha ez lenneis lennéne nagy óltalmul Barátim kic vadnac, nem hadnának, meg segitenénec azontul.

PALLAS.

Enis ezenképpen magam rálok bíztam, igen meg czalatkoztam, Nem hogy segítettéc, főt meg álllyeztetéc töllec meg gyaláztattam, Rám gonozt mondottéc, főt téuóim elöi kiért nagy kárt vallottam.

MINERVA.

Bátor mind úgy légyen, hogy külső barátim, kic vadnac most már nekem, Idegen féggel lennéne mikoron meg fordulna en ferenczem, Attyámfiái vadnac kic nem hadnának, ha lenne fégenlégem.

PAL

PALLAS.

Hidgyed az mit mondoc, mert ez bizonyos ok, be-
fédem iaráására, Még azok lennéne, hogy nem ismer-
néne, szerenczéd folyására, Semmi gondot nem vi-
selséné, ki lenne élted taplalására.

Mikoron én mostan előttdc hogy íróc, és magam
mutogatom, Mingyárt eliyedne, aht tudgyác pénzec
erfényekből foztogatom, Vgyan nem ismerne, elől-
lem el búnac, töltdc nyomorgattatom.

MINERVA.

Hát miúel tartod te, magad század népét, holot nín-
ezen barátod? Segény vagy, s el hagyot, gyámolta-
lanfágban magad miúel rápláod? Akarnám érteni bi-
zonyoson tölled, magad miből forgatod.

PALLAS.

Bizonyoson néked meg beféllem vifelec én nagy
gondolator, Istenhez foház kodom, idegenekből tá-
massé segitő gyámolt, Kic egy szeris máfforis engem se-
gítne, adnac nagy vidámságot.

Reménségben nagyban ezen kiútl élec, vároc csak
az Istentől, Tölle váruán czendes fiúel ugy fenue-
dec, kérec fent felségétől, Imígy panafolkodom, ké-
rem azon-is, mentfen ellenségitől.

ALDOT légy Vr Isten magas Menyorfágban,
Ki gondot vifele rám it ez nagy Világban,
Siuem vidámitod nagy soc bú bánatban,
Batoritod lelkem nehez gondolatban.

Deréc képpen azért néked hálát adoc,
Es soc panafokatis elődben hozoc,

Óstalmat mert Vram csak te tölled várocs,
Soc nyomorúság miat, már alig vagyoc.

Atkoznám az földet, kin en már földettem,
Mert nem lehet rajta semmi előmentem,
Gonosz álnakúságát hogy en nem kedueltem,
Írigységben estem, kit soha nem véltem.

Miért hogy így próbálj soha en nem kértem,
Io voltodért, téged mert illet nagy érdem,
Es hogy előttem magát haicza meg tértem,
Mélto éretted ha ki omlíkis vérem.

Io gondviseléssel mert vagy Vram hozzám,
Engedelmeiségben magamat hordozzam,
s Törődelmes fiuel néked hogy áldozzam,
Aft akarod és hogy ez által odozzam.

Am bár mind úgy légyen valaminth akarod,
Csak hogy nyuicz ki hozzám kegyesen bent karod,
Noha tudom hogy csak meg tértemer várod,
s Csak addég próbálj még jobbulásom lárod.

Nagy nehezen fiuem eddég úgy veződdöt,
Es ugyan meg gyűlölte ez gonosz földöt,
Az mellyen en soha nem vehetec előt,
Kiért az bu bánat engem ugyan meg őt.

Oly igen mert mostan kamiság keduelőt,
Solgál az ferencze, és ez Világ előt,
Erdemeilen ember nec ozt siros velőt,
Seret semem látúan rauazságban élőt.

Síralmas könnyhullarássockal fiuemben,
Naponként győtrődöm, fáradoc elmémben,
Miért hogy nagy foka keuannyác éltremben,
Hogy lathaság sullyos ügyöm el vestremben.

Külön külön reám úgy rattyác torkokat,
Io barátim előt mondnae rám árkokat,

Előmenetemben visszálokokat,
Felelnec hozzá'm nagy méltatlan dolgokat.

Oly atyámfia'na'c kic mondatná'na'c,
Azok fényes Kardokat rá'm ki voná'na'c,
Igyekezű'en azon miként á'rihatná'na'c,
Es véllem keduec f'erént áldozhatná'na'c.

Lá'rod Vram azért ártatlanágomat,
Hisem nyilú'n tudod en akaratomat,
Mert iora víseled en gondolatomat,
Támaszidegenből ki keuánnya iomat.

Eoncz ki Vram re'sm te f'ent áldomá'sod,
Ismerhesse'm megint valóban to vóltod,
Estellyesí'ted be raitam f'ent akarated
Soknac bo'ssú'yokra mutasd meg to vóltod,

Sí'ueket í'ól tudom, mert bizony azoknac
Stauoc i'araszó'lis mindent mutatnac,
Kic ennék'e'm f'ememben so'c í'ót mondanac,
Hátam me'get peníg so'c gonozt keuánnac.

Vgyan ezek azok kic magoc mutatý'se,
Stép be'fedeckelis barats'goc adgy'se,
Iud's módon orz's'm ugyan apolgatý'se,
Mert így mivóltokat fedél alatt tartý'se,

Aval ók akary'se f'ándékoc fedezni,
Reméllic hogy en e'st nem fogom é'iezní,
Es óket raua's'gokban meg i'egyezni,
Magamban noha í'ól megtudom intézní.

Remén'ség'ekben tudom meg ezalatkoznac,
Mert az í'sten gonduis'elö'ye azoknac,
Kic néki buzgó's' t'isza f'ü'ből áldoznac,
Es kic az igaz ellen nem tan'sczkoznac.

Iá'ryanac á'm bátor mindenben keduekben,
Tudom á'st hogy óket, meg vered lelkekben,

Előmenetelt nem adſt nékic éltekben,
Nagy változáſt téſt ő rauaſt elméyekben,
Engem penig Vram reménſégem ſerént,
Azoknac boſſayokra fel emelſt megínt,
Kít viſeltem, róllam el véſted az nagy kínt,
Es ſent felſéged rám meg uiyobban tekint.
Meg mutatod nékic, hogy hatalmas Vr vagy,
Kegyelmed és kegyeſſéged ſelette nagy,
Ezek alat nékem oly czendes ſíuet adgy,
Íſmerheſſem meghogy ſegedelmed nem lágy.
Kíért dicsírtelſél magas Menyorſágban,
Kinec híred vagyon ez ſéles Világban,
Vénſégben dicsírnec és íſſíuſágban,
Aldot légy Vr íſten magas Menyorſágban. Amen.

EZek az ſép ígéc kikkel íſtenemet valóban megtrá-
lalom, Naponként ío vóltát, hozzá'm nagy irgalmát e-
zeckel így hálálom, Ellenſégim ellen, kít íſtennek mő-
doc, verſékben így foglalom.

Íſten ezenközbe ez ſókat meghaluán, boczattya ő
ſent lelkét, Meg hagyván nékie, meny el én ſiamhoz
ólcz beléye oly elmét, ſtenvedgye békéuel, nem ha-
gyom hídgye el, vigáſtalom bú ſíuét.

Elmém vídámódic, ſíuem batoródic, megyec ottan
dolgomra, íſtennec aldíſa reám ugyan buzog, vagy ő
nyugodálmomra, Valamihöz fogoc, noha nem nagy
dolog, ſoha ninczen káromra.

Ez ſerént íſtentől, és az ſterenczétől, naponként
én ugy vároc, Ellenſégim előt magamat meg háítom,
mint ha volnéc ſamároc, Az Hollo ſiackal igaz gyá-
molt, mindenekben czaktólle vároc.

MINERVA FELELETI.

Hatalmas Vr Isten, Mennyei Szent Király, mely igaz és bölcz Vr vagy, El hagyot fiakon, gyamolitalanokon, irgalmaságod mely nagy, Soha en nem hittem seregeknek Vra, hogy légy ily kegyes Hadnagy.

Ime im el hittem hisem hogy vétettem, voltam oly nagy vaklásban, Batorság viléluén, és magam el hiuén, laktam nagy álnakságban, Io Serenczém leuén, csak magamban bíztam, voltam nagy tobzodásban.

Moit látom hogy igaz, és hogy bizonyos az, mit beállé barátom, Ki Emberben bizic, igen roffúl hisic, magam touáb nem átom, Ez roff állapotban, bizonytalanlágban, mert mulando íól látom.

Io Serenczeyében, nagy nemzettségében, ez bölcz Pallast említem, De hogy így meg álllyon, és meg fogyatzozéc, soha enaft nem hittem, Attyafiaitól, barátitól, hogy így el hagyafséc nem véltem.

Nám igen ritka volt az igaz attyafi, és az io hű baráttság, Nem kel most az flegény, io igyekezett, vagyó csak az álnakság, Vr Isten ne fenued, ved el az olyantól, mert la ez mely nagy vaklás.

Az míg Serenczémbe, a kazdaglágombá tart, vagyoc látom oly kedues, Háram soc barátim tarttyác, az míg pintzém, soc borasmtól nedues, De ha en ezeket még nem vetem bátor, engem előlled el ves.

Meg vonfom magamat ez után ezektől, flegényekertápláló, Ember vagyoc en is, bizonytalan tudom mindeneknek haláloc, Énnél íob tanulságot előmentemre, tudom hogy nem találoc.

Szerelmes barátom, bölczeséges Pallas, im meghyőzetém tölled, Igaz volt mondásod, vagyoc már

barátod, legyen néked vig kedved. Bár minden Ke-
reftény, legyen már ollyanén, mint engem hogy hoz-
zád ved.

IN OBTRACTATO.
REM.

Az Vr Isten mindent nagy író teremtet,
s Kínece kínece rendi feiént életet
Rendelt, de az álnac gonosz terméset,
Sokban nem nyughat, hanem rak féket,
Gyakran álnakúl, kiből irigységet,
Vissza vonást nemz, és nagy gyűlölséget,
Mind az álnac gonosz köveid
Tudomást hogy igazság tevezid,
s lo bir new indulat an vesid,
Es mindent gonozban élesid,
Ha kic voln nac azért oly Emberec,
Kic en munkám körül tekeregnének
Gonoszt io érdememért rendelnének,
s Híam meget bosszual illelnének,
Kérem őket ne fellyeb az Kapránál,
Rendellyec elmeyec, mert igen rútul ál,
Ké olyat mond emberre mely nem constal,
s Vtánna meg féddül, mint Maslaguúl a Hal, etc.

FINIS.

Anno Domini 1599. Pünköszt estin.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Pell

le

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár